

“ഡൈഷണികമായ തലത്തിൽ തുറന്ന പർച്ചകൾ ജനാധിപത്യത്തിന്റെ ആണിക്കല്ലാണ്.”

* അഭിപ്രായ സാതന്ത്ര്യം ആവിഷ്കാര സാതന്ത്ര്യം തുടങ്ങിയ വിഷയങ്ങൾ വലിയ വെല്ലുവിളികൾ നേരിടുന്ന കാലഘട്ടമാണിത്. ജനാധിപത്യ സമൂഹങ്ങളിൽപോലും ഇതിന് പുതിയ വിലക്കുകളും വിലങ്ങുകളും വീഴുന്നു. സമീപകാല ഇന്ത്യയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ അങ്ങ് ഇതിനെ എങ്ങനെ നോക്കിക്കാണുന്നു?

വാസ്തവത്തിൽ അഭിപ്രായസാതന്ത്ര്യത്തിന് മേലുള്ള വിവിധ കടന്നുകയറ്റങ്ങൾ നമ്മളെ വല്ലാതെ അലട്ടുന്നുണ്ട്. കാരണം അത് ഒരു ഏകാധിപത്യ രാജ്യത്ത് നടക്കാവുന്ന രീതിയിൽ നിന്ന് മാറി ഒരു സമ്പൂർണ്ണ ജനാധിപത്യ സമൂഹത്തിലാണ് നടക്കുന്നത്. സഹിഷ്ണുത, ബഹുസ്വരത എന്നൊക്കെ പറയുന്നത് ഒരുപക്ഷേ സംവാദങ്ങളിലേക്ക് മാത്രം ഒരുങ്ങിപ്പോകുന്നത് പ്രായോഗിക തലത്തിൽ എവിടെയൊക്കെയോ ഭീതി പടർത്തിക്കൊണ്ട് ആരൊക്കെയോ നിൽക്കുന്നു, അവരുടെ നിഴലുണ്ട്, ആരൊക്കെയോ നമ്മെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നു എന്ന ഒരു ഭീതി നമ്മളിലുണ്ടാക്കുന്നുണ്ട്. ഇത് വളരെ വിഷമിപ്പിക്കുന്ന ഒരു കാര്യമാണ്. പ്രത്യേകിച്ചും ഒരു എഴുത്തുകാരന്റെ, ഒരു കലാകാരന്റെ ഒരു സാമൂഹിക പ്രവർത്തകന്റെ ഒരു രാഷ്ട്രീയക്കാരന്റെ മുകളിൽ ഈയൊരു കണ്ണ് എപ്പോ

ഴുമുണ്ടെന്ന തോന്നൽ, ഒരു ഒളിക്യാമറ പോലെ. അടിയന്തരാവസ്ഥ കാലഘട്ടത്തിൽ നമ്മളിൽ അറിഞ്ഞതാണ്. ആ ഇരുണ്ട കാലത്തിനുശേഷം ഒരു ഭരണാധികാരിയും ഇത്തരത്തിൽ ഇന്ത്യയിൽ ശ്രമിച്ചിട്ടില്ല. പക്ഷേ ഇന്നു നമ്മൾ ഇന്ത്യയിൽ കാണുന്നത് നമ്മളെ അസ്വസ്ഥമാക്കുന്നുണ്ട്. കാരണം എന്ത് ഭക്ഷിക്കണം, എന്ത് വസ്ത്രം ധരിക്കണം, ഏത് രീതിയിൽ സംസാരിക്കണം ഏത് തരത്തിൽ സംസാരിക്കാൻ പാടില്ല... ഇത്തരം വിലക്കുകൾ

സഹിഷ്ണുത, ബഹുസ്വരത എന്നൊക്കെ പറയുന്നത് ഒരുപക്ഷേ സംവാദങ്ങളിലേക്ക് മാത്രം ഒരുങ്ങിപ്പോകുന്നത് പ്രായോഗിക തലത്തിൽ എവിടെയൊക്കെയോ ഭീതി പടർത്തിക്കൊണ്ട് ആരൊക്കെയോ നിൽക്കുന്നു, അവരുടെ നിഴലുണ്ട്, ആരൊക്കെയോ നമ്മെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നു എന്ന ഒരു ഭീതി നമ്മളിലുണ്ടാക്കുന്നുണ്ട്.

ഒരു തുറന്ന സമൂഹത്തിൽ ഉണ്ടാകാൻ പാടില്ല. അനുവദിച്ചു കൊടുക്കാൻ പാടില്ല. ഈയിടെ JNU നടക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ തന്നെ നമുക്കറിയാം. എന്താണ് രാജ്യദ്രോഹം എന്നതിനൊക്കെ പുതിയ പുതിയ നിർവ്വചനങ്ങൾ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഭരണകൂടത്തിനെതിരെ/ഭരണാധികാരികൾക്കെതിരെ/ഉദ്യോഗസ്ഥർക്കെതിരെ സംസാരിച്ചാൽ അത് രാജ്യദ്രോഹമാകും എന്ന അവസ്ഥ. ധൈര്യമുള്ളവരായ തലത്തിൽ തുറന്ന ചർച്ചകൾ ജനാധിപത്യത്തിന്റെ ആണിപ്പോലാണ്. കാരണം അപ്രിയസത്യങ്ങൾ കാണും കേൾക്കേണ്ടി വരും, പറയേണ്ടിവരും. അതിനെപ്പറ്റിയുള്ള ആരോഗ്യകരമായ സംവാദങ്ങളിലേക്ക് കടക്കണം. നേരെ മറിഞ്ഞുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങൾ ജനാധിപത്യത്തിന്റെ അന്ത്യത്തിലേക്കുള്ള പോക്കാണ്. അതുകൊണ്ട് ഈ വിഷയത്തിൽ നമ്മൾ ജാഗ്രത പുലർത്തേണ്ടതുണ്ട്. JNU വിഷയം അവിടുത്തെ വിഷയമായി അവസാനിച്ചുവെങ്കിൽ അത് നല്ല കാര്യം, ആവർത്തിക്കുകയാണെങ്കിൽ അപായസൂചനയായിട്ട് നമ്മൾ കാണണം.

* സാഹിത്യം സാമൂഹികമാറ്റത്തിന്റെ ചാലകശക്തിയും സാംസ്കാരിക രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ (Cultural politics) ഉപകരണവുമാണെന്ന് നവീകരണമുണ്ട്. സാഹിത്യകാരന്മാർക്ക് ഈ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളിൽ നിന്ന് മാറിനിൽക്കാനാകുമോ? ഒരു ചരിത്ര നിർമ്മിതിക്ക് സാഹിത്യം നൽകുന്ന സംഭാവന എന്താവണം? ഈ ചോദ്യം അങ്ങയുടെ 'മറുപിറവി' എന്ന കൃതിയുമായി കൂടി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്.

പഴയകാല ചരിത്രത്തെ പുതിയ തലമുറയ്ക്ക് രേഖപ്പെടുത്തിവയ്ക്കണം എന്ന ആഗ്രഹത്താലാണ് ഞാൻ 'മറുപിറവി' എഴുതിയത്. നമ്മളൊക്കെ ഇന്നിൽ ജീവിക്കുകയും നാളെയിലേക്ക് നോക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരായി മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. നമുക്ക് സമ്പന്നമായ പാരമ്പര്യമുണ്ടായിരുന്നു, പൈതൃകം ഉണ്ടായിരുന്നു,

നമുക്കറിയാം ബ്രിട്ടീഷുകാരും നാട്ടുരാജാ

ഇന്ന് കാമ്പസുകൾ അസ്വസ്ഥമാകുന്നത് നമ്മൾ കാണുന്നു. ദളിതരിന് ഒരുപാട് പീഡനങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്നു. രോഹിത് വെമുല, ഒരു പൊട്ടിത്തെറിയാണ്.

കന്യാരും നമ്മളെ ഭാഷാപരമായും ജാതിപരമായും ദേശപരമായുമൊക്കെ ഭിന്നിപ്പിച്ചു ഭരിക്കുകയായിരുന്നു. പക്ഷേ അത്ഭുതകരമായി നമ്മൾ ഒന്നിച്ചു. ഇപ്പോൾ നമുക്ക് ശക്തമായ ഒരു ഫെഡറൽ ഘടനയുണ്ട്. ഈ ശക്തിയാണ് ഇപ്പോൾ ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടുന്നത്.

* കാമ്പസുകൾ ഇന്ന് അസ്വസ്ഥമാണ്. ഒരു ഭാഗത്ത് അരാഷ്ട്രീയതയ്ക്കായി മുറവിളി. മറുഭാഗത്ത് രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ അപചയവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട അവസ്ഥ. രോഹിത്തിൽ നിന്നും കനയ്യയിലേക്ക് എത്തുന്ന ഈ അവസ്ഥ എന്തുകൊണ്ട് ഉണ്ടായി? സർവകലാശാലകൾ അറിവിന്റെയും ആശയങ്ങളുടെയും സാംസ്കാരിക ഭൂമി എന്തൊക്കെ പറയുമ്പോൾ ഇതിന് മേൽ വിഴുന്ന് പുതിയ അധികാരരൂപങ്ങൾ അപകടമല്ലേ?

ഞാൻ അരാഷ്ട്രീയതയുടെ ആളല്ല. നിങ്ങൾക്ക് സ്വതന്ത്രമായി ചിന്തിക്കാനും ചർച്ച ചെയ്യാനും സംവദിക്കാനും ഒരിടം വേണം. പക്ഷേ ഇന്നിപ്പോ രാഷ്ട്രീയം എന്നു പറയുമ്പോൾ ഏത് കൊടി എന്നാണ് എല്ലാവരും നോക്കുന്നത്. പാർട്ടി പൊളിറ്റിക്സിനപ്പുറമായൊരു രാഷ്ട്രീയമുണ്ട്. അത് നമ്മൾ തിരിച്ചറിയണം. കാമ്പസുകളിൽ ഇന്ന് പല സംഘടനകൾ ഉണ്ട്. അതൊന്നും കൊണ്ട് ആർക്കും ഒരു പ്രയോജനവുമില്ല. വിദ്യാർത്ഥിയുണിയനുകൾ പലതും രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ പടവുകൾ കയറാനുള്ള ഒരു വഴിയായി മാത്രമാണ് ചിലർ കാണുന്നത്. സ്വാതന്ത്ര്യസമര കാലഘട്ടത്തിലൊക്കെ രാഷ്ട്രീയം ഒരു ത്യാഗമാണ്.

ഇന്ന് കാമ്പസുകൾ അസ്വസ്ഥമാകുന്നത് നമ്മൾ കാണുന്നു. ദളിതരിന് ഒരുപാട് പീഡനങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്നു. രോഹിത് വെമുല, ഒരു പൊട്ടിത്തെറിയാണ്. കേരളത്തിലും ഇത്തരത്തിൽ ഒരുപാട് വിഷയങ്ങളുണ്ട്. നമുക്കറിയാം. അംബേദ്കറിന്റെ കാലംതൊട്ടേ ദളിതർക്ക് ഒരുപാട് അവകാശങ്ങൾ അനുവദിച്ചു കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ ഒരു യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിൽ ഗവേഷണ വിദ്യാർത്ഥി പോലും ഇത്തരം വിവേചനം നേരിടുമ്പോൾ ഏറെ നാൾ അടക്കിവെച്ചിരുന്ന വികാരങ്ങളുടെ ഒരു പൊട്ടിത്തെറിയാണ് നമ്മളിന്ന് കാണുന്നത്. ആ മുഴക്കം നമ്മളിന്ന് കേൾക്കുന്നു. രോഹിത് വെമുല തുടങ്ങി

വച്ചത് ഒരു സ്റ്റേറ്റ്‌മെന്റ് ആണ്. പിന്നോക്കവിഭാഗം സമൂഹത്തിലെ ഒരു വലിയ ശക്തിയാണ്. കനയയെ നമ്മൾ കണ്ടു. എന്തു ശക്തമായിട്ടാണ് പ്രതിഷേധിക്കുന്നത്.

*** ഇന്ന് കാമ്പസുകളിൽ ജനിക്കുന്ന അസ്വസ്ഥതകളുടെ ഭാരം ചുമക്കുന്നത് ദളിതരും പെൺകുട്ടികളുമാണ്. അധികാരത്തിന്റെ നാശവഴികളിൽ ബഹിഷ്കൃതരാകുന്നതും അവരാണ്. ഒരു സാംസ്കാരിക രാഷ്ട്രീയത്തിലൂടെ മാത്രമല്ലേ ഈ വിഭാഗങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കാനും ശാക്തീകരിക്കാനും കഴിയൂ? ആ അർത്ഥത്തിൽ ദളിത് സാഹിത്യം പെണ്ണെഴുത്ത് തുടങ്ങിയവയെ അങ്ങ് എങ്ങനെ സമീപിക്കുന്നു?**

ഇതിനെ വർഗ്ഗീകരിക്കുന്നതിനോട് എനിക്ക് താൽപര്യമില്ല. പെണ്ണെഴുത്ത്, ദളിതെഴുത്ത് എന്നൊക്കെ പറഞ്ഞ് ബ്രാൻഡ് ചെയ്യപ്പെടുന്നത് ഒരു സൗകര്യത്തിന് വേണ്ടിയാകാം. കാരണം ഇന്നു മലയാളത്തിൽ ശക്തമായ ആരോഴ് സ്ത്രീകൾ മാത്രമല്ല സൂഷ്മമായിട്ട് ഞാനാണ്. സി.വി.രാമൻ പിള്ളയുടെ സ്ത്രീകൾ മാത്രമല്ല, ഉറുബിന്റെ ഉമ്മാച്ചു..... അങ്ങനെ. ചങ്ങമ്പുഴ അന്നേ ഒരു പ്രവാചകസ്വഭാവത്തിൽ ഇതെഴുതിയിരുന്നു. ഇത്തരത്തിലുള്ള പീഡനങ്ങളും അവഗണനകളും സമൂഹത്തിൽ പല വിഭാഗങ്ങൾക്കും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അവരിൽ ഒരു പ്രതിനിധി അതെഴുതുമ്പോൾ അതി

ഭരണകൂടത്തിനെതിരായി പറഞ്ഞാൽ രാജ്യദ്രോഹിയാകും എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഒരുപാട് കാൾമീരുകാർ അകത്തു കിടക്കേണ്ടി വരും. ഇതിനൊക്കെ ഇനിയെങ്കിലും കൃത്യമായ ഒരു മാനദണ്ഡം വേണ്ടിവരും.

നതിന്റേതായ ശക്തി ലഭിക്കുന്നു എന്നു മാത്രം. എന്റെ തന്നെ 'ആരാമത്തെ പെൺകുട്ടി' എന്ന കൃതിയിൽ ഇത്തരം വിഷയങ്ങൾ ചർച്ച ചെയ്യുന്നുണ്ട്. പുറത്തുനിന്നൊരാൾ ഇത്തരം വിഷയത്തിൽ എഴുതുമ്പോൾ വിഷയം എത്രയ്ക്ക് സ്വാംശീകരിക്കുന്നു എന്നതനുസരിച്ചിരിക്കും.

*** സ്വതന്ത്രമായ സാംസ്കാരിക പ്രവർത്തനത്തിലൂടെ അനീതിക്കും അക്രമത്തിനും അരാചകത്വത്തിനും എതിരെ ശബ്ദിക്കുന്നത് സാഹിത്യകാരന്റെ സാമൂഹിക ധർമ്മമല്ലേ? കൽബുർഗിക്കും**

പൻസാരേക്കും മറ്റും ഉണ്ടായ അനുഭവം സാഹിത്യകാരന്മാരെ കൂടുതൽ ജാഗ്രതയുള്ളരാക്കുന്നില്ലേ?

രണ്ടർത്ഥത്തിൽ:

(1) സ്വയം രക്ഷയ്ക്ക് അല്ലെങ്കിൽ (2) സമൂഹത്തിന്റെ ആകമാന രക്ഷയ്ക്ക്?

ഇത് വളരെ പ്രസക്തമായ ഒരു ചോദ്യമാണ്. അടിയന്തരാവസ്ഥ കാലത്ത് നമ്മൾ ജാഗ്രത പുലർത്തിയിരുന്നു. ഇന്ദിരാഗാന്ധിയുടെ പ്രസിദ്ധമായ ഒരു വാചകമുണ്ട്. “ഞാൻ കുനിയുന്നല്ലേ പറഞ്ഞുള്ളൂ, നിങ്ങളെന്തിനാണ് ഇഴയുന്നത്?” മാധ്യമങ്ങളോടാണ് ചോദിച്ചത്. പെരുമാൾ മുരുകനായാലും, കൽബുർഗ്ഗി ആയാലും പൻസാരെ ആയാലും ഇത്തരത്തിൽ ഒരു ഭീഷണിക്കു നടുവിലാണ് അവർ എഴുതിയത്. പെരുമാൾ മുരുകൻ പിന്നീട് അതിൽ നിന്നു വിട്ടുനിന്നു. പക്ഷേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുസ്തകം ദേശീയതലത്തിൽ ശ്രദ്ധിക്കപ്പെട്ടു. ഒരു പ്രബല സമൂഹം സ്വതന്ത്രമായ രചനകളെ അടഞ്ഞ ഒരു മനസ്സുമായാണ് സമീപിക്കുന്നത്. എം.എഫ്. ഹുസൈന്റെ കാര്യം നമ്മൾ കണ്ടതാണ്. അതുപോലെ ബ്രിട്ടീഷുകാരുണ്ടാക്കിയതാണ് ആർട്ടിക്കിൾ 124. കനയയുടെ കാര്യത്തിൽ അതിന്റെ ദുർവ്യാഖ്യാനമാണ് നടന്നത്. ഭരണകൂടത്തിനെതിരായി പറഞ്ഞാൽ രാജ്യദ്രോഹിയാകും എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഒരുപാട് കാൾമീരുകാർ അകത്തു കിടക്കേണ്ടി വരും. ഇതിനൊക്കെ ഇനിയെങ്കിലും കൃത്യമായ ഒരു മാനദണ്ഡം വേണ്ടിവരും.

*** സർ, അതുപോലെ സാഹിത്യപുരസ്കാരങ്ങൾ തിരികെ നൽകി പ്രതികരിക്കുന്നത് സാംസ്കാരിക മൂലധനത്തിന്റെ(Cultural capital) ഔന്നിത്യമല്ലെ കാണിക്കുന്നത്?**

അത് പലതരത്തിൽ കാണാം. ഒന്നാമതായി ഇത് ഗവൺമെന്റ് തരുന്ന പുരസ്കാരമല്ല. എഴുത്തുകാരുടെ ഒരു സംഘം തീരുമാനിക്കുന്നതാണ്. പക്ഷേ സ്ഥാനമാനങ്ങൾ രാജിവയ്ക്കുന്നത് അങ്ങനെയല്ലല്ലോ? ഞാൻ നാഷണൽ ബുക്ക് ട്രസ്റ്റിന് പോന്നതാണ്. ഇത്തരം ഭരണകൂടങ്ങൾ

അവർക്കഭിമതനായ ചിലരെ യോഗ്യതയില്ലാത്ത സ്ഥാനങ്ങൾ അനുവദിച്ചു കൊടുക്കുന്ന അവസ്ഥ യുണ്ട്.

*** വധശിക്ഷാനിരോധനം, സ്വവർഗ്ഗാനുരാഗം തുടങ്ങിയ വിഷയങ്ങൾ നമ്മുടെ സംവാദമണ്ഡലത്തിൽ എത്തിക്കുക വഴി നമ്മുടെ ചിന്തകളെ Revelutionize ചെയ്യുകയല്ലേ നവമാധ്യമങ്ങൾ**

ഈ കാലത്ത് നവമാധ്യമങ്ങൾക്ക് ഒരുപാട് പ്രസക്തിയുണ്ട്. സ്വവർഗ്ഗാനുരാഗം ചില സംസ്ഥാനങ്ങൾ നിയമപരമായി അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ ചില മതസംഘടനകൾ ഇതിനെതിരാണ്. ഇതിന് ഒരു പൊതുനിയമം ഉണ്ടാക്കുക അസാധ്യമാണല്ലോ. ഓരോ പ്രദേശത്തെ പരിതസ്ഥിതി അനുസരിച്ച് അതാത് സമൂഹമെടുക്കുന്ന തീരുമാനങ്ങളാണ് ഇത്. അതുപോലെ വധശിക്ഷയുടെ കാര്യം. ഞാൻ വ്യക്തിപരമായി വധശിക്ഷയ്ക്കെതിരാണ്. പക്ഷേ അത്തരം ചർച്ചകൾ വിഷയത്തിലധിഷ്ഠിതമായിരിക്കണം. വധശിക്ഷയെ എതിർക്കണം. പക്ഷേ അഫ്സൽഗുരുവിനെ പിന്തുണയ്ക്കുന്നതിനോട് യോജിപ്പില്ല. ജനാധിപത്യ സമൂഹത്തിൽ തുറന്ന സംവാദം ആവശ്യമാണ്. അതിൽ സമൂഹമാധ്യമങ്ങൾ വലിയ പങ്ക് വഹിക്കുന്നു. കാരണം ഇന്ത്യയിലിന്ന് ഒട്ടുമിക്ക മാധ്യമങ്ങളും കുത്തകമുതലാളിമാരുടെ കയ്യിലാണ്. അവിടെ നവമാധ്യമങ്ങളിൽ ലഭിക്കുന്നത്പോലെ പൂർണ്ണ സ്വാതന്ത്ര്യം നമുക്ക് ലഭിക്കുന്നില്ല.

*** ഇത്തരം വിഷയങ്ങൾ ഉന്നയിക്കുമ്പോൾ ദാരിദ്ര്യം, അഴിമതി ഇവയൊക്കെയാണ് ആദ്യം ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടേണ്ടത് എന്ന തരത്തിൽ Prioritize ചെയ്യപ്പെടുന്നില്ലേ?**

പ്രധാനപ്പെട്ട വിഷയങ്ങളിൽ നിന്ന് വഴിതിരിച്ചുവിടാനുള്ള ഒരു തന്ത്രമല്ലേ അത്. JNU ൽ കണ്ടതുപോലെ ചില വിഷയങ്ങൾ എത്ര പെട്ടെന്നാണ് പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടത്. AAP യുടെ പെട്ടെന്നുള്ള വരവ് അങ്ങനെയുണ്ടായതാണ്. വളരെ spontaneous ആയി. കാതലായ വിഷയ

ങ്ങൾ ഇത്തരത്തിൽ ശ്രദ്ധതിരിച്ചു വിടാൻ സാധിക്കില്ല. ജനങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ ഒരു മുറിവായി തന്നെ അവ നിലനിൽക്കും. ഇത്രയൊക്കെ പ്രശ്നങ്ങൾ നടന്നിട്ടും എന്തെങ്കിലുംത്തോടെയാണ് ചിലർ ഇതിനെ സമീപിക്കുന്നതെന്ന് നോക്കുക. ഒരു ജനാ

എന്ത് ഭക്ഷിക്കണം, എന്ത് വസ്ത്രം ധരിക്കണം, ഏത് രീതിയിൽ സംസാരിക്കണം ഏത് തരത്തിൽ സംസാരിക്കാൻ പാടില്ല. ഇത്തരം വിലക്കുകൾ ഒരു തുറന്ന സമൂഹത്തിൽ ഉണ്ടാകാൻ പാടില്ല. അനുവദിച്ചു കൊടുക്കാൻ പാടില്ല.

ധിപത്യ രാജ്യത്താണ് ഇത് നടക്കുന്നത്. അതാണ് വീണ്ടും ഒരു അടിയന്തരാവസ്ഥ വരുന്നു എന്നതോന്നൽ നമ്മളിലുണ്ടാക്കുന്നത്.

*** ഫേസ്ബുക്ക് എഴുത്തുകൾ വായനയെ പരിപോഷിപ്പിക്കുകയാണോ, നശിപ്പിക്കുകയാണോ?**

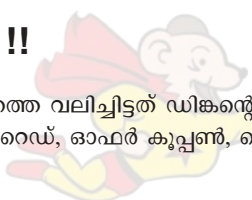
അച്ചടിമാധ്യമത്തിൽ വരുന്നത് മാത്രമാണ് സാഹിത്യം എന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. ഇപ്പോൾ ഒരുപാട് ഓൺലൈൻ-മാഗസിനുകൾ ഉണ്ട്. ഇവിടെ വായനയ്ക്ക് പരിമിതിയില്ല. പത്രമുതലാളിമാരുടെ കൈകടത്തലില്ല. വലിയ ഒരു മാറ്റമാണത്. അതിർത്തികൾ ഭേദിക്കുന്ന രചനകൾ ഉണ്ടാകുന്നു. ഇവിടെ ഗൗരവകരമായ എഴുത്തുകളോടൊപ്പം സമയംകൊല്ലി എഴുത്തുകളു വരുന്നു. അത് ഒഴിവാക്കാൻ പറ്റില്ലല്ലോ. തീർച്ചയായും ഇവ ആരോഗ്യകരമായ വായനയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നു

10. നവമാധ്യമങ്ങളിൽ ആക്ടിവ് ആണോ? കുറവാണ്.

തയ്യാറാക്കിയത് : Vaisakh .A
Avinash O.K

മാഷ ഡിക !!

കുടിറങ്ങിവന്ന തത്ത വലിച്ചിട്ടത് ഡികന്റെ കാർഡ് 'എ പ്ലസ്സ്, ഫ്രീ റൈഡ്, ഓഫർ കപ്പൺ, ബൈ വൺ ഗെറ്റ് വൺ'

കളമുഴുത്തുകൾ

Varun C.P
P8

